

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.468 van 25 september 2003
in de zaak A. 128.856/XIV-12.414.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat S. VAN DER VELPEN,
 kantoor houdende te 3545 HALEN,
 Bloemendaalstraat 215

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 30 oktober 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 oktober 2002 tot weigering van regularisatie;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN DER VELPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, heeft op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/.

1.2. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 28 augustus 2002 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“Gelet op de beschikking van 03 mei 2001 van de heer Herman Pas, vice-Eerste voorzitter van de commissie voor Regularisatie, met toewijzing van dit ingediende verzoek tot regularisatie van verblijf aan de Derde Nederlandse kamer voor behandeling ervan en waarna de verzoekende partij op regelmatige wijze werd opgeroepen voor de zitting van 22 mei 2001 voormiddag. Op deze zitting verscheen de verzoekende partij in persoon met als raadsman mr. Stefaan Van der Velpen advocaat aan de balie van Hasselt en deze vroeg om sluiting van de debatten op een latere datum teneinde bijkomende stukken te kunnen bezorgen aan de Commissie en dit werd toegestaan voor de zitting van 18 juni 2001 namiddag.

Aangezien de verzoekende partij moest kennis hebben kunnen nemen van de nota van het onderzoekssecretariaat van 15 februari 2001 waarin werd gesteld dat het bij de aanvraag gevoegde dossier wel volledig was maar stukken bevatte die aanleiding konden geven tot betwisting zodat de aanvraag aanhangig werd gemaakt bij een Kamer van de Commissie (artikel 12 § 2 van de wet van 22 december 1999).

De Commissie wilde vooraleer een advies te formuleren, en zoals bepaald in artikel 14 § 1 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie, kennis kunnen nemen van een dossier van betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar de Commissie slaagde daar niet in en kon evenmin een nummer van zo'n dossier kennen.

Wanneer verzoeker dan op 18 juni 2001 een verklaring bezorgt dat hij in de voorbije vijf jaar geen bevel gekregen had op (om) het land te verlaten dan zal dit wellicht ook zo zijn omdat bij gebrek aan (een) dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken hij aan de Belgische Federale overheid nooit bekend is geraakt als aanwezig in dit land.

Aangezien de verzoekende partij, zoals ook vermeld was in de hoger vermelde nota van het onderzoekssecretariaat, voor het aanvragen van de regularisatie het artikel 2,4/ van de Wet van 22 december 1999 inriep hetzij steunende op humanitaire redenen en in het land ontwikkelde duurzame sociale bindingen.

Gezien artikel 9,9/ van diezelfde wet stelde dat een vreemdeling die dat artikel inriep bewijs moest leveren van een aanwezigheid in België die teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan, en/of in voorkomend geval, het bewijs van een wettig verblijf in België en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat in de loop van de vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen was om het grondgebied te verlaten. Volgens ditzelfde artikel 9,9/ wordt een verblijf waartoe de kandidaat-vluchteling in afwachting van de ontvankelijkheid van de asielaanvraag toelating krijgt op het grondgebied te verblijven niet aanzien

als een relevant wettig verblijf evenmin als een verblijf op grond van een toeristenvisum of een verblijf waartoe studenten gemachtigd worden.

Verzoeker verklaarde ter zitting dat hij een toeristenvisum bekomen had geldig van 15 mei 1997 tot 15 juni 1997 omdat er vrienden in Nederland in 's Hertogenbos woonden hetgeen hij met fotomateriaal kon ondersteunen. Van de bankrekeningen waarmede hij van uit dit land naar zijn ouders in Turkije geld zou opgestuurd zijn kon geen toetsbaar document aan de Commissie worden bezorgd. Het is ongeloofwaardig dat banken geen medewerking zouden hebben willen verlenen om desnoods een duplicaat van de gedane verrichtingen te bezorgen of daarover te attesteren. Een attest dat XXX en XXX op 16 oktober 1999 in Beverlo Duitse Marken hadden omgewisseld om de tegenwaarde daarvan te storten op rekening van hun neef C. Y. bevat geen enkel element dat nuttig is voor de bewijsvoering van een element dat een verzoek tot regularisatie zou kunnen ondersteunen.

Verzoeker, die wanneer hij zijn verzoek tot regularisatie indiende ook ongehuwd was, stelt ook dat hij geen rijbewijs heeft. Hij leert geen Nederlands en stelt bij familie te hebben gewoond in Beringen. Zijn familie verblijft in België, Nederland en Duitsland. Dokter R. is een huisarts van de familie. De Commissie kan evenwel geen enkel toetsbaar element ontdekken dat een verblijf van verzoeker in dit land voor het tot stand komen van de ingeroepen wetgeving van 22 december 1999 enige of voldoende geloofwaardigheid zou kunnen geven.

Aangezien uit de gegevens waarvan de Commissie kennis kon nemen niet kan worden afgeleid dat verzoeker een continu verblijf had in het Rijk tijdens de aan de aanvraag door de wetgever vereiste periode van zes jaar voorafgaand aan het indienen van de aanvraag en waarbij al evenmin enig toetsbaar element kan worden ontdekt over zijn daadwerkelijke aanwezigheid op het grondgebied op 1 oktober 1999. De verklaring die hij voorlegt dat hij op het ASLK-kantoor van Beverloo op 16 oktober 1999 Duitse Marken kwam omwisselen vooraleer deze op de rekening van zijn neef Y. C. te storten bewijst helemaal geen verblijf op 1 oktober 1999 in dit land.

Gezien het feit dat verzoeker volgens neergelegde stukken na het indienen van zijn verzoek tot regularisatie wilt aantonen dat hij thans in dit land werkt kan daar niets aan wijzigen. Het feit dat hij zich voor de behandeling in de zomer 2001, bijna anderhalf jaar nadat zijn verzoek werd ingediend zich nog door een tolk moet laten bijstaan kan niet geïnterpreteerd worden als een element dat aantoonde dat hij zich sindsdien echt heeft willen inschakelen in de Belgische samenleving waarbij het zich eigen maken van een taal van de bevolking van het land zelf toch een heel belangrijk element is.

Aangezien het trouwens verder ook noodzakelijk bleef om alle ingediende aanvragen tot regularisatie op voet van gelijkheid te behandelen hetgeen betekent dat de situatie van de verzoekende partij moet onderzocht worden zoals deze zich voordeed einde januari 2000 wanneer de verzoeken tot regularisatie moeten ingediend zijn zo niet zouden verzoekers die in het begin van de werking van de Commissie moesten verschijnen benadeeld zijn geweest tegenover diegenen die slechts veel later hiervoor werden opgeroepen hetgeen dan een ontoelaatbare ongelijke behandeling zou betekenen.

Verzoeker kon dus ook geen voor hem geldende humanitaire motieven geloofwaardig maken noch echt aantonen dat hij hier duurzame sociale persoonlijk bindingen had opgebouwd wanneer hij zijn aanvraag tot regularisatie indiende en ook daarna kan geen verdere ontwikkeling daarvan worden vastgesteld.

Aangezien deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen, verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Belgisch Staatsblad 10 januari 2000 p. 588-592) en in werking getreden op 10 januari 2000.”.

1.3. Op 3 oktober 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te BERINGEN, op 27/01/2000 en dat het nummer 35802000012700028 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.

(…).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“1. art. 6 EVRM: redelijke termijn

Cf art. 18 K.B. van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, diende de Commissie haar advies binnen de twintig werkdagen vanaf de datum van verschijning, bedoeld in artikel 11 van hetzelfde Koninklijk Besluit ter kennis te brengen aan de minister en diende het advies binnen dezelfde termijn te worden betekend aan de aanvrager met mededeling van kopie.

Hoewel verzoeker reeds op 27 januari 2000 zijn verzoek tot regularisatie op basis van humanitaire redenen art. 2,4/ Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen, verblijvend op het grondgebied van het Rijk en dit volgens de voorwaarden van art. 9 van dezelfde wet, met laatste verhoor op 18 juni 2001 bracht de Commissie slechts op 28 augustus 2002, het weze meer dan een jaar na verhoor advies uit.

Uit art. 6 van het EVRM en de fundamentele vrijheden, volgt dat wanneer het geding onder het toepassingsgebied valt van deze bepaling, en in andere gevallen, volgt uit de algemene beginselen die aan de grondslag liggen van de werking van de administratieve rechtscolleges, dat de rechtsonderhorigen het recht hebben dat hun verzoeken binnen een redelijke termijn worden behandeld.

Door de Commissie werd op deze wijze op ernstige wijze de bestaande wetgeving miskend, waardoor verzoeker ernstige schade ondervindt. Verzoeker, die reeds geruime tijd voor zijn aanvraag in het land verbleef, heeft inmiddels opnieuw gedurende twee jaar dienen te wachten op de beslissing van de minister, hetgeen terugkeer naar zijn land in geval van negatieve beslissing nogmaals ernstig hypothekeert.

Dat het doel van de wetgeving ernstig werd miskend, door niet binnen korte termijn tot een beslissing te komen: dat het juist de bedoeling was om binnen een korte termijn een einde te maken aan de illegale situatie waarbinnen een aantal vreemdelingen op het grondgebied verblijven; dat een bijkomende periode van twee jaar vanaf aanvraag enkel aanleiding geeft tot een verhoogde rechtsonzekerheid,

Alleen reeds wegens schending van termijn dient de beslissing te worden vernietigd als onwettig.”;

2.1.2. Overwegende dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat de schending van artikel 6 van het E.V.R.M. niet dienstig wordt ingeroepen; dat, in zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker de schending inroept van het beginsel van de

redelijke termijn, opgemerkt dient te worden dat overeenkomstig artikel 14 van de wet van 22 december 1999 feitelijk niet zal worden overgegaan tot verwijdering tussen de dag van de indiening van de aanvraag en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen; dat het verstrijken van de termijn verzoeker derhalve geen nadeel heeft toegebracht; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“2. Motivatie

Dat de beslissing tekort komt aan elke juridische en feitelijke motivering, zoals omschreven in art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de minister volstaat met te verwijzen naar het advies van de Commissie; dat de Minister geen enkele opgave doet van enige wettige basis waarop zijn beslissing is gemotiveerd; dat aldus aan verzoeker de mogelijkheid wordt ontzegd om zich in rechte te verdedigen; dat een loutere verwijzing naar het advies van de commissie niet kan worden beschouwd als een voldoende motivering in feite; dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden; dat minstens om deze reden de beslissing dient nietig te worden verklaard;”;

2.2.2. Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat aan de formele motivering is voldaan wanneer wordt verwezen naar de bijgevoegde bijlage die deel uitmaakt van de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert:

“3. Onwettige beslissing

Dat de Commissie oordeelde dat verzoeker geen enkel bewijs kon bijbrengen van ononderbroken verblijf in het Rijk gedurende een periode van zes jaar of van enige duurzame sociale binding; dat de Commissie elk bijgebracht document door verzoeker miskent;

Dat verzoeker diverse medische attesten heeft bijgebracht, die zich thans nog in het dossier van verweerster bevinden, waaruit blijkt dat hij reeds in het verleden bij herhaling op controle is geweest bij de familiedokter te België; dat verzoeker eveneens een aantal rekeninguittreksels heeft bijgebracht, waaruit mag blijken dat verzoeker wel degelijk in België belangen had;

Dat het leveren van bewijs niet mag worden doorgetrokken tot bewijs van het onmogelijke; dat immers de wetgeving juist tot doel had een aantal onregelmatig op het grondgebied verblijvende vreemdelingen te regulariseren; dat door de eis van de Commissie tot een overdreven ver doorgedreven bewijslast, tot het onmogelijke toe, deze doelstelling wordt miskend; dat het immers juist is wegens gebrek aan inschrijving

bij de bevolkingsdiensten, dat verzoeker een dergelijke aanvraag tot regularisatie heeft ingediend;

Dat verzoeker alleszins bewijs heeft geleverd dat hij in België als zelfstandige is ingeschreven met afdraging van bijdragen als zelfstandige en dat hij in België werk heeft gezocht; dat het feit dat verzoeker zich ter zitting liet bijstaan door een tolk, niet mag worden geïnterpreteerd als een gebrek aan wil tot integratie; dat deze bijstand enkel kadert in de wil tot een optimale verdediging voor de Commissie: dat de commissie hieruit een totaal verkeerde conclusie heeft getrokken; dat een dergelijke foutieve motivering gelijkstaat aan afwezigheid van motivering; dat om deze redenen de beslissing van de minister eveneens onwettig is.”;

2.3.2. Overwegende dat verzoeker zich beperkt tot algemene beschouwingen zonder aan te geven welke rechtsbepaling of rechtsmiddel door de bestreden beslissing is geschonden; dat, in ondergeschikte orde, dient te worden vastgesteld dat de beslissing niet onwettig is; dat het advies van de Commissie voor regularisatie, waarvan de overwegingen door de Minister worden onderschreven, onder meer overweegt dat geen enkel toetsbaar element kan worden ontdekt voor de daadwerkelijke aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied op 1 oktober 1999; dat, gezien het verblijf op het Belgisch grondgebied op 1 oktober 1999 een essentiële voorwaarde is opdat de aanvraag zou kunnen worden behandeld, dit motief volstaat om verzoeker niet in aanmerking te nemen voor regularisatie op basis van de wet van 22 december 1999; dat het derde middel niet ontvankelijk, in ondergeschikte orde niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijfentwintig september tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.